

дълго време не ще види Калинъ и го обси-
пала съ милувки, обвивайки се около краката
и ржцетъ му и търкала главата си около тѣ-
лото му. Следъ тая другарска раздѣла змия-
та пропълзѣла съ Калинъ часть отъ пжтя и
изчезнала въ гжсталака, едва когато чула шу-
ма отъ пощенската кола.

Калинъ прекаралъ на служба седемъ го-
дини. После той се върналъ у дома си. Следъ
като посетилъ майка си, сестритѣ, роднини-
тѣ и приятелитѣ си, той си спомнилъ за змия-
та и се попиталъ: дали Калинка ме помни
следъ седемъ години? Той билъ много лю-
бопитенъ да види отново старата си другарка.
И затова единъ день Калинъ облѣкълъ свои-
тѣ стари дрехи, за да може Калинка по-лесно
да го познае и се опжилъ право къмъ мѣстото,
където обикновено ставали тѣхнитѣ срещи

„Калинке, Калинке!“ — извикалъ той.

Въ сжщия мигъ листата зашумѣли и излѣз-
на една змия, дълга десетъ стжпки, съ блес-
тящи очи. Кършейки тѣлото си, тя съ уди-
вителна бързина се хвърлила съ единъ скокъ
върху Калинъ и се увила яко около шията му.

Той се опиталъ да се освободи отъ нейни-
тѣ ледени прегръдки, които го душели, но не
можелъ. Тогава той започналъ да вика за
помощъ, но гласътъ занемѣлъ въ гърлото —
и махайки безпомощно ржце въ въздуха
Калинъ падналъ мъртавъ на камънитѣ, оду-
шенъ отъ своята нѣкогашна другарка Калинка.

Каква е поуката отъ тази история, деца?
Има една българска народна поговорка за
такива случай. Коя е тя?

‘эшх эл еѣ эълх инѣрх

СТИХОТВОРЕНИЯ

Тя пакъ дойде!...

Ей, я, баба Есень, пакъ дошла,
свойтѣ дари носи съсъ кола!...
Ето три дни вече става,
какъ ги щедро тя раздава...
И на бързо бабата добра,
вредъ обходи цѣлата гора:
всички губери зелени
вдигна, — жълти и червени
вредомъ много скоро тя посла.
После пкъ съсъ своята кола
влѣзе въ китнитѣ градини
и букети отъ гиргини
още много, много дарове!
Хризантеми, вкусни плодове,
тя дари ги. Не забрави,
сжщо тука да остави
на лозята скжпия си даръ:
свойто вкусно грозде — кехлибаръ!...

В. Н. Марчевски.

Майка ми

Въ рояка спомени свещени
де моя духъ сега се губи
се твоятъ образъ възделени
духътъ ми, майко, срѣща, люби.

Ти люлката ми си люляла
съ пѣсни жалостно-упойни,
надъ менъ по цѣли ноци бдѣла
презъ мойтѣ ноци безпокойни.

Подъ твоето крило растѣлъ съмъ,
наяквалъ съмъ подъ грижи мили,
отъ твоята речъ и взоръ черпилъ съмъ
и радость, и духовни сили.

Душата ми отъ тебъ научи
да мрази, да обича страстно,
отъ твоята душа засучи
любовъ къмъ всичко тукъ прекрасно.

Ти ме роди, но ти ми даде
и свѣтлото, що въ тебъ блестяше,
ти и човѣка въ менъ създаде —
ти два пжти ми майка бѣше.

Ив. Вазовъ.

*За да убедите Вашитѣ близки и
познати колко е хубаво, поучително
и разнообразно списанието „Кар-
тинна галерицъ“, посочете на редак-
цията тѣхнитѣ точни адреси, за
да имъ изпратимъ безплатно единъ
брой за прегледъ.*

Препоржчайте „Картинна галерия“!